

[Viggo Starcke.]

man ville have spildt endnu mere tid, d. v. s. at den højtærede finansminister mener, at man har spildt megen tid, selvom vi ikke var medlemmer af udvalget. . . (*Afbrydelse af Bertel Dahlgaard*). Jeg vil bede det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der sommedtider fremsætter bemærkninger, som ikke er helt stuerene, om at sige dem så højt, at stenograferne kan nå at få dem med og den højtærede formand kan høre dem. (*Bertel Dahlgaard*: Jeg siger det altid højt!). Nej, det gør det ærede medlem ikke. Det ærede medlem lusker rundt i krogene, og det ærede medlem kan stole på, at jeg har hørt adskillige bemærkninger fremsat af ham, som han ikke tør sige så højt, at de kan høres, heroppe fra talerstolen.

Sommetider er det ærede medlem hr. Aksel Larsen meget hurtig til at svare, sommetider meget langsom, men det kommer dog tilsidst. Jeg kan f. eks. minde om det spørgsmål, jeg stillede i 1926 om, hvorledes det ærede medlem ville have stillet sig, hvis det havde været et kommunistisk Tyskland og ikke et nazistisk Tyskland, som havde overfaldet Danmark d. 9. april. Det var det ærede medlem trods gentagne spørgsmål et helt år om at svare på.

Det var det ærede medlem selv, der drog spørgsmålet om forfatningskommissionen ind i debatten, og såvidt jeg ved, var det netop problemet om demokratiets rækkevidde, der blev diskuteret i forfatningskommissionen. . . (*Aksel Larsen*: Sikke noget vrøvl!) . . . og det var det ærede medlems loyalitet og tilforlidelighed med hensyn til forfatningstroskab og lovlighed, man drog i tvivl. . . (*Aksel Larsen*: Det er det rene vrøvl, det var valgretsalderen og intet andet, det drejede sig om!) . . . Jeg vil gerne spørge det ærede medlem: Vil det ærede medlem svare ja eller nej på, om han vil holde sig indenfor løvens rammer?

Finansministeren (*Thorkil Kristensen*): Jeg vil blot om fænomenet tidsspilde sige, at jeg havde fornemmelsen af, at vi spildte nogen tid med debatter med det ærede medlem, sålænge vi havde det samlede udvalg siddende. Det slap vi for, da vi blev en snævrere kreds.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg kan ikke huske, hvilke spørgsmål det ærede medlem har stillet til mig i 1926. Jeg kan ikke huske, det ærede medlem har stillet noget spørgsmål i 1926,

og jeg er altså ikke i stand til at gå nærmere ind på dette problem.

Den højtærede finansminister sagde, at han ikke havde tid til at diskutere med mig i dag, men at han ville gøre det en anden gang. Den højtærede finansminister har haft mange lejligheder, hvor han havde kunnet diskutere dette problem med mig, for jeg har fremsat denne min opfattelse mange gange og begrundet den alvorligt, sidst da dette lovforslag var til første behandling, men da skulle finansministeren nok afholde sig fra at diskutere. Nu kommer finansministeren her og siger, at det kan vi diskutere en anden gang. Jeg ville meget gerne have, at denne anden gang kom, men når ministeren har tid til at snakke om tin og kul o. s. v., hvorfor har ministeren så ikke tid til at snakke om flæsk, smør og æg, for det var de ting, jeg bragte ind i debatten, og det kunne ministeren da godt have brugt de to minutter til at tale om.

Jeg har ikke påstået, at nogen „man“ skulle have sagt, at Danmark blev rigere efter devalueringen, men jeg har citeret, hvad ministerens forgænger som finansminister sagde i den radiodebat, han selv var med i, og jeg har citeret, ganske vist efter hukommelsen, men indholdsmæssigt rigtigt, hvad den tidligere finansminister, det ærede medlem hr. H. C. Hansen, sagde ville være devalueringens følger, nemlig at vi ville få valutabalace. Det er det, jeg har sagt, og så giver ministeren sig til at påstå, at jeg skulle have hævdet, at nogen havde sagt, vi var blevet rigere af det. (*Finansministeren* [*Thorkil Kristensen*]: Lad os se i fortrykket i morgen!). . . I lige måde, prøv at se på det!

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen forstår ikke et klap, til trods for at han er umådelig kvik. Nej, det tvivler jeg ikke om. Jeg synes ellers, det er ganske enkelt; når man i udvalget bl. a. har behandlet et forslag om en delvis ødelæggelse af pristalsreguleringen i henhold til julipristallet og dette forslag i mellemtiden er afgået ved en mere eller mindre blid død, så er det vel berettiget at spørge: Har forligspartierne truffet aftale om, at spørgsmålet om julipristallet ikke må rejses igen? Det har jeg tilladt mig at stille forslag til dagsorden om, og jeg synes, det er berettiget. Nu får jeg at vide, at vi ikke har lov til at stille forslag til dagsorden om sukkerpriserne, når vi ved, at sukkerprisen vil blive forhøjet, og når vi ved, at et sådant forslag vil blive forkastet. Undskyld, har det ærede kvikke medlem hr. H. C. Hansens parti aldrig nogensinde stillet forslag, om hvilke de vidste, at de ville blive forkastet?